

UDENRIGSMINISTERIET
Sydgruppen

Den maj 2006.

Udenrigsudvalgets spørgsmål
nr. 63-65 (URU alm. del) af 3.
maj 2006.

Spørgsmål 65:

"Er ministeren enig i, at en af de største flaskehalse i uddannelsessektoren i udviklingslandene er manglende ressourcer til aflønning af lærere, og agter regeringen i IMF at arbejde for en ændring af IMF's politik vedr. udgifter til offentligt ansatte, så udviklingslandene får mulighed for at bruge driftsmidler til lærerlønninger?"

Svar:

Uddannelsessektoren udgør et centralt element i udviklingslandenes bestræbelser på at bekæmpe fattigdom, herunder at nå 2015 Målene. Såvel uddannelsessektoren som andre prioritetssektorer tildeles ressourcer på baggrund af de nationale prioriteter, der er udstukket i landenes udviklingsstrategier. Af hensyn til at opretholde et bæredygtigt statsbudget må et øget ressourceforbrug i uddannelsessektoren, herunder til aflønning af lærer, nødvendigvis finansieres gennem f.eks. besparelser på andre udgiftsposter eller via øgede indtægter.

Finansministeriet, der har ressortansvaret for IMF, oplyser derudover følgende:

"Finansministeriet har ikke kendskab til, at IMF har en specifik politik vedr. udviklingslandenes udgifter til lærerlønninger og -ansættelser. IMF har ofte erklæret sig enig i, at en forbedring af landenes uddannelsesstandarder er vigtig i forbindelse med fattigdomsreduktion og opfyldelsen af 2015-målene, herunder målet om sikring af grunduddannelse for alle.

IMF giver generelle anbefalinger til medlemslandene om at fremme makroøkonomisk stabilitet, idet det er en nødvendig forudsætning for økonomisk vækst og fattigdomsreduktion. I forbindelse med IMF-programmer for lavindkomstlande fastsættes derfor nogle overordnede mål for bl.a. det offentlige budget og inflation, men det forhindrer ikke regeringerne i f.eks. at finansiere nyansættelser i uddannelsessektoren gennem skatteindtægter, omprioritering af budgettet eller bistandsmidler."

Påstanden i IBIS' rapport om at Danida principielt ikke yder tilskud til lærerlønninger via udviklingsbistanden er ikke sand, og har ikke været det i flere år. I de lande, hvor Danmark yder bistand til uddannelse, foretages der en konkret vurdering af, hvilke områder Danmark skal støtte. Den vurdering foretages på baggrund af tætte konsultationer med de lokale myndigheder og andre donorer, så der sikres en god sammenhæng mellem behov og muligheder.

Uddannelsesprogrammerne er derfor forskellige fra land til land. I nogle lande er der mere fokus på reformer, mens der i andre lande er mere fokus på uddannelse af lærere. I andre igen

noget tredje. Lærerlønninger vil typisk finansieres over statsbudgettet, og konkret støtte til lærerlønninger vil derfor oftest være tilfældet, hvor der ydes sektorbudgetstøtte. På den ene eller anden måde yder Danmark støtte også til lærerlønninger i Bhutan, Afghanistan, Sudan, Nepal, Zambia, Benin og Burkina Faso. Også i lande hvor vi yder generel budgetstøtte, der er direkte tilskud til statskassen i de pågældende lande, medgår bistanden til driftsfinansiering, herunder lærerlønninger, om end støtten ikke er øremærket dertil. Danmark yder generel budgetstøtte i adskillige programsamarbejdslande.